

František Soucha

Narodil se 17. srpna 1933 v pražských Vysočanech. Své dětství prožíval v době, kdy vypukla druhá světová válka. I přes nedostatky se měli s rodinou poměrně dobře. Je to doba, kdy poprvé stál na lyžích, nebylo to žádné super vybavení, jen obyčejné špičky bez hůlek, ale stačilo mu. I tak má ale z dětství i nepříjemné vzpomínky, a to zejména z doby, kdy probíhalo bombardování Prahy.

Na střední škole se od roku 1948 věnoval oboru řezník, uzenář a když školu dokončil, čekala ho povinná vojenská služba. V roce 1953 byl povolán do kuchyně, kde vařil až pro 150 vojáků. Díky volejbalu pro něj vojna nebyla drastickou zkušeností, když pomohl svému útvaru vyhrát jeden důležitý turnaj, poslali ho za odměnu na rekreaci do lázní, kde byli jen samí důstojníci a on byl mezi nimi jako jediný voják. Své zkušenosti s vařením využil v roce 1956, kdy po vojně nastoupil do ČKD jako kuchař v závodní jídelně.

Posléze se František poprvé oženil a se svou první ženou přivedli na svět dceru Evu. Díky svým zkušenostem s volejbalem se často dostával závodně na Západ. Jednou vzal s sebou i svou dceru Evu a ta od té doby nepřemýšlela nad ničím jiným než jak emigrovat. Když František dostal možnost jet lyžovat do Alp, tak se rozhodl tento zájezd zprostředkovat své dceři. Ta odjela do Vídně a přes Červený kříž se následně dostala do Ameriky, kam za ní později emigrovala i její matka. František tak zůstal v Československu sám. Oporou v této době mu byl opět volejbal a organizace lyžařských kurzů pro děti. Později se s dcerou setkal, ale setkání to nebylo vůbec příjemné.

Za celý svůj život nikdy nepřemýšlel o tom, že by vstoupil do komunistické strany. O tom, že to pro něj není to pravé se jen utvrdil v roce 1968. Když viděl namířené tanky na Prahu, tak si uvědomil, že to je „taková lumpárna politická“. A tak se o politiku nestaral a dál se věnoval sportu. Roku 1973 se ale musel sportu vzdát, protože se u něj objevily problémy s koleny.

I přes všechny životní peripetie pan František nyní žije šťastně se svou druhou ženou Magdou a hýří optimismem. Jak sám říká: *Člověk vždy vzpomíná na to lepší, to horší pomíjí.*